

Kortos

Mėgstu kortas. Bandžiau jas kolekcionuoti, bet vis nepavykdavo išsaugoti. Prisimenu senas lietuviškas vaikystės kortas – karalius, kunigaikščius su šalmais ir lokenom, būgnų damą, turbūt Birutę su gintaro karoliais, valetus su kuokom. Bet labiausiai įsiminė tūzų kortos. Kiekvienoje Lietuvos pilių – Vilniaus, Kauno, Trakų griuvėsiai. O kokia ketvirtoji? Gal ir suklydau, bet po daugelio metų ant snieguoto skardžio baltam žiemos fone išvydus Naugarduko pilies griuvėsius, iškart išniro pikų tūzas iš užmirštos vaikystės kortų kaladės. Kaip mėgau žaisti su kortom, jų žmonės man buvo lyg paslaptingo nesibaigiančio spektaklio veikėjai. Ak tie karaliai, damos, valetai, tas žavus jokeris. Jie šoko mano sapnuose, dalyvavo keistoj pantomimoj. Kaip traukė laimingas širdžių pasaulis, kaip gaudė ausyse raudoni būgnai, baugino kryžiai, primindami kapines, paslaptinai šlamėjo pikai, brandindami juodą vyną. Amžini laimės simboliai, kančios raštas, pikų dama, Karmen kontraltas. Toji tiksli kortų tvarka, simetrija, paslaptiną hierarchija. O mama burdavo – baisiausia korta pokary buvo „valdiški namai“. Dar girdžiu ją kuždant: „kas buvo?, kas bus?, prie ko paliksi?, su kuo nusiraminsi?, kas tave nustebins?, kas tau širdį nuramins?, kas tavo laimei?, kas tau ant širdies?“

Judita Vaičiūnaitė „Vaikystės veidrody“

